

[Niels Ravn.]

her er tale om, drejer sig om en ajourføring af en udvikling, der længe har været i gang. Jeg tænker her på det begreb, som vi normalt kalder strukturrationaliseringen. Den er jo forløbet hurtigt de seneste år. Vi ved, at en 6.000-7.000 landbrugsejendomme er forsvundet pr. år under den hidtil gældende lovgivning, og jeg hører til dem, der i og for sig ikke mener, at en sådan udvikling kunne have været forceret særlig meget mere, end det allerede er sket, uden at det ville have afstedkommet en lang række ting, som ingen kan ønske, hverken af menneskelige grunde eller for erhvervet som helhed. Vi har altså også under den bestående lovgivning gennemgået en udvikling mod det, man har kaldt mere bæredygtige enheder, og den afvandring, der har fundet sted fra landbruget, har også været med til at fremme denne udvikling, som vi her i dag må konstatere.

Når en ændring alligevel er ønskelig, når mere frihed alligevel er ønskelig, skyldes det, at dette har fundet sted i mange tilfælde ved hjælp af dispensationer, og at der i hvert fald i et langt overvejende antal tilfælde, hvor en sammenlægning og en nedlægning skulle finde sted, har måttet være en forudgående amtsansøgning, der kunne tage sin tid. En gennemførelse af disse lovforslag kan betyde en meget hurtigere ekspedition, og det har betydning for dem, der skal leve under denne lovgivning.

Jeg må have lov til at tilføje, at en lovgivning som den, vi her står med — og her tænker jeg naturligvis mest på det første lovforslag om friere sammenlægningsgrænser — ikke kommer bag på det konservative folkeparti. Vi gik allerede i 1967 ind for en fri sammenlægningsgrænse op til 100 ha. Vi kunne ikke da opnå noget følgeskab. Jeg siger det ikke for at være bagkløg; jeg siger det kun for at konstatere og glæde mig over, at det nu er blevet sådan, at vi tilsyneladende i dag i bred enighed kan tage en sådan beslutning her i folketinget.

Men når det er sagt, er det lige så klart efter min bedømmelse, at strukturrationalisering og alt, hvad det dækker over, ikke klarer problemerne alene, og afvandingsproblemerne klares heller ikke via strukturrationaliseringen. Afvandringen må efter min opfattelse på et eller andet tidspunkt

bringes til ophør, hvis vi ellers skal bevare et virkelig betydningsfuldt og konkurrence-dygtigt landbrugserhverv, og det mener jeg vi skal. Det er her, de øvrige forslag i rækken — og her tænker jeg først og fremmest på forslaget om rentesikring i forbindelse med investeringer i landbrugets produktionsbygninger og yderligere støtte til de yngre landmænd — kommer ind i billedet som efter min opfattelse ganske nødvendige.

Disse lovforslag har også, så vidt jeg kan bedømme dem, en sådan udformning, at de også kan tilpasses den ændrede udvikling, vi alle forventer med hensyn til de europæiske markedsdannelser. Hvad enten det sker hurtigt eller det tager længere tid, inden vi når frem til en løsning, vil disse lovforslag være nødvendige og bære i den rigtige retning. Der vil under alle omstændigheder være behov for, at vi får unge, dygtige fremstillere af en konkurrence-dygtig animalsk produktion. Det vil ikke mindst være nødvendigt den dag, vi står i et udvidet europæisk marked og der skal tage konkurrence på.

Dette er nødvendigt af hensyn til landbruget, men det er efter det konservative folkepartis opfattelse også nødvendigt af hensyn til hele det danske samfund, som efter min bedømmelse ikke kan undvære denne produktion. Dette demonstreres, synes jeg, for tiden ganske klart af det beklagelige fald i flæskepriserne, som vi har oplevet i årets første måneder. Det er naturligvis først og fremmest beklageligt for de landmænd, der derved ser sig berøvet en væsentlig del af en forventet indkomst, der bestemt ikke var for stor i forvejen. Men det er så sandelig også beklageligt for det danske samfund, idet jeg har set, at man har gjort op, at hvis denne udvikling ikke ændrer sig, vil det på årsbasis betyde et valutatab på omkring 500 mill. kr. — og det er ikke lige netop det, vi har behov for i den situation, vi befinder os i med betalingsbalancevanskeligheder i forholdet til udlandet. Herved demonstreres det efter min opfattelse klart, hvor væsentligt det er også for det danske samfund, at vi både kan oprettholde en stor og en rentabel produktion og så sandelig også afsætte den under friere forhold end dem, vi har i øjeblikket.

Det demonstreres ved denne udvikling endvidere, hvor utilstrækkelig EFTA er for